

הרוח השורקת בהרי אילת מפרה את הדממה

כתב וצילם: זהר קניאל

מפגש רב תרבותי במעלית מלון הדירות

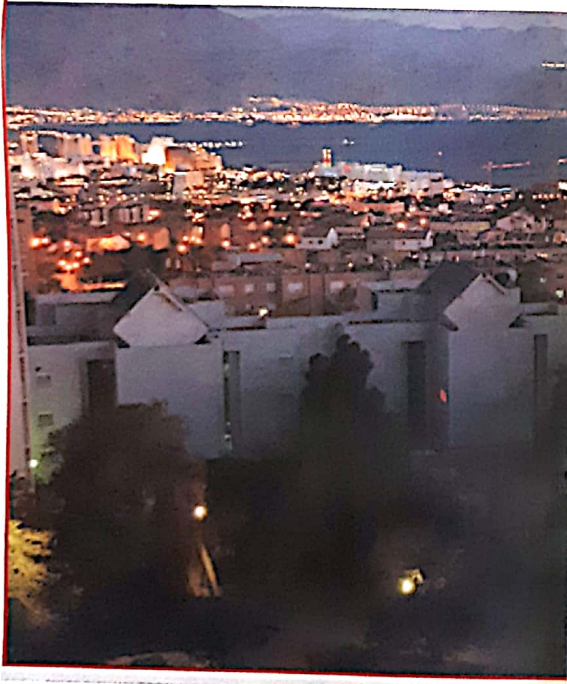
זהר קניאל, עוזב את הכרך, מגיע לעירנו הקטנה ו"נותן בראש" לתל-אביבים, קפיטליסטים ומה שבניהם. יומן מסע פילוסופי

זהר קניאל - דיוקן עצמי ממרפסת דירתו האילתית

היותו ישר, כנה וללא בושה אך, החולשה שנטבע פנימי שכה מגיעה מסיקוב אוסבסיבי בעצמי וחסר יכולת להתבונן באחר ללא ביקורת או שפיטה. מצב רוחי נע בין אפטימיות זרה, שבה יש פתיחות ורצון להתמזגות אם המקום והקהילה לכן, איש, פסימיות, ורצון לברוח מעצמי אל הסחות דעת שיש במקומות של המולה אנטרית השקט של המדבר מפתה

לחיות ישר, כנה וללא בושה אך, החולשה שנטבע פנימי שכה מגיעה מסיקוב אוסבסיבי בעצמי וחסר יכולת להתבונן באחר ללא ביקורת או שפיטה. מצב רוחי נע בין אפטימיות זרה, שבה יש פתיחות ורצון להתמזגות אם המקום והקהילה לכן, איש, פסימיות, ורצון לברוח מעצמי אל הסחות דעת שיש במקומות של המולה אנטרית השקט של המדבר מפתה

נוף אילת מהרירה. יופי מהול במלנוכיה עדינה

עמוס, ובו רב הסמיו על הגללה. אחד הדברים שחשובים לי בשלב זה של חי הוא לחיות קרוב למקור מים. בישראל יש בעיקר ים, ואני חיב לחיות קרוב אליו. החשיבות היא לא רק בהזרמת הדם והזזת הגוף למען עשיית ספורט. נפשי חייבת לפחות פעם ביום לשחות ולהרגיש הרבה מים. אולי זה רצון כמנס לחזור לרחם ואולי זה רק תגובה כימית של פירוק חומרים בכוח: זה כלל לא משנה. אני מכור לשחיה, זה מעניק לי תחושת שקט ושלווה פיזית. הים האדום הוא פינת טבע קסומה, רווית חיים, בלב המדבר הצחיח. את אילת הכרתי כתחנת מעבר בדרך לסיני. גם אני, כמו רוב הישראלים, הייתי עמוס בטסריטיסטים שליליים לגבי העיר ותושביה.

במערון, לילה תל-אביבי משועמם מהאוירה סובל מרגע וההמולה האנושית החלטית שהעז הזמן לאמת את הדימוי הציני והאל מבוסס שלי לגבי אילת. למחרת העיסתי מצלמה מחשב ומזוהרה. כליל ירח מלא של חודש דצמבר, נסעתי אחוז תזזית לאילת מתוך כוונה לבדוק אופציה להתחלה חדשה. החשב הכבד מהקושי למצוא דירה נעימה, מלאי המזומנים ההולך ומתרוקן. יוצרך עז למצוא במידי מקום שאפילו רק לרגע יהיה חלל פרטי ואינטימי בשבילי, הובילו אותי למלון דירות בכפאתי העיר. במעלית הבניין אני צופה בסודנים. עובדים זרים, מהקומות העליונות נשמע קרקור תרנגולים ומדי פעם אורחים אנגלוסקסים מגיחים. הנוף ממרפסת הדירה בקומה השביעית, הצופה על הפספץ, לא התיר בפני הרבה ברירה. התעלמתי לרגע מהלכלוך וההזנחה שהיו בדירה ומיד חתמתי על חוזה שכירות. במלון הדירות בו אני מתגורר יש אווירה שמזכירה לי חולל של מדינות עולם שלישי. אמנם יש לובי ושומר, אבל האופי של המקום תלוש ממסגרת של זמן.

המעבר מעיר סואנת ושוקקת חיים כברלון, לפסטורליות ולאווירת הרגע שבאילת כלל לא פשטו. שקט בעיר הוא מצרך מבוקש ונדיר, אבל כמי שרגיל לחיות במקומות המי אדם שבכל רגע נתון יש אקשן וגיורים חיצוניים, המעבר לאווירה המדברית הוא קיצוני. ממקום אפור ומנוכר כברלון, שבו מתוך סבירות ונימוס, מכבדים את פרטיות היחיד במרחב הציבורי, הגעתי לאילת שבה, שמש חורף נעימה ואווירה אנושית חמה. בגרמניה עקב הייתי זר, שמסרב להתבולל, סגילתי לעצמי אורח חיים מתבודד ועצמאי. בישראל כל יציאה לרחוב מלווה במבט ויחשה. בארץ אין מודעות או כבוד למרחב הפרטי. למרות שהאיתים חביבים, סקרנים ופתוחים כלפי. אני עדיין חשוד, מטיל ספק בטוהר הכוונה בוחר להתחפר. להסתגר, מנסה לשמור על אנונימיות בעיר קטנה. הכוח המניע שבאישיותי נובע מחוסר פחד

אחרי שלוש שנים כחן יצרתי, הצגתי, וחייתי כברלון שבגרמניה מזג האוויר הקר והאפור, השפה הסבוכה, והמנטאליות המאופקת והזרה אותה לי שאוטוטו אני בן ארבעים והגיע הזמן לחזור לארץ. חודש וחצי "נמרחתי" בחיפוש דירות עקרים בתל-אביב. נדהמתי מגובה שכר הדירה המופרך שאנשים משלמים בשביל הכות לחיות בקוביות בטון מתבלות, בסביבה רועשת עמוסה בפקקי תנועה, עם מעט ירק או צמחיה. סירבתי לשלף פעולה במשחק הנדל"ן המרשע, שבו מתוכי דירות ממתערים נעטלים על כל נכס ונעלי בתים מעלים ללא פיקוח או הגבלה את גובה שכר הדירה. כמה זעה ישמע מזר, כברלון, בירת גרמניה השבעה, ויקר המחיה הוא כשני שלישי מאשר בתל-אביב. יש חוקים מאוד ברורים להגנת הדיירים. שאינם מתירים להעלות אף גובה הדיירה משמרה ממוצעת בגרמניה

בנהתי יוקטית ליקור המזיחה, והתנאים הסטנדרטים מיטיבים עם האוכלוסיות הללו של כן שגם אמן יכול לחיות בכבוד. אחרי שחייתי כברלון, שהיא כרך אמיתי, שבו מתגוררים כארבע וחצי מיליון תושבים והשטח עליו משתרעת העיר הוא כמעט כמו המרחק בין תל-אביב לחדרה, הרגשתי מבובל, חסר אונים ונטול מטיבציה, מההתמודדות עם המציאות התל-אביבית. הפוזה של רוב התל-אביבים העלתה בי גיחוך וסלידה. אישית קשה לי בשלב זה, לחיות לצד אנשים שחיים מתנהלים בתאם לתפקיד בדיוני שבתרו לאמץ אחרי שצפו בפרסומת זרה. חיים בפרטנזה שהם המציאו את העולם. מדחיקים את העובדה שישיראל היא מדינה צעירה בלב המרחב התיכון המתפתח. באירופה יש מדינות עתיקות, שקיימות כבר מאות שנים וההיראיות החברתיות מוגדרות ומוננות. דבר שגורם למשב רוח של נימוס ואפטיה בציבור. ישראל, לעומת זאת, היא מדינה צעירה, תוססת, דינמית ומשתנה, שבה השקפת העולם מושגת בעיקר על מודל הקפיטליזם האמריקאי הדורסני. בישראל אנשים תאווי חיים, רעבים לכסף ותהילה, מתנהלים בשגרת חיים של גינול תחרותי. עבורי, לחזור מברלון לתוך הקלחת הדביקה של המציאות הישראלית זאת משימה כלל לא קלה. נסיון חיי חידד בהכרתי את התובנה, שחוף משניים קוסמטיים של חברת הצרכה וטכנולוגיות עתירות מדע. חברת האדם לא השתנתה הרבה לאורך ההיסטוריה. הצרכים, המאווים, התשוקות והחסכים שלנו כאנשים הבודדים בעצם, די זמנים לאלו של אבותינו. אולי הצורה בה מתנהלת של מציאות היינו השתנתה, אבל התוכן, החיפוש אחר התכלית נצולה האישית, נשאר סבוך,